

Medzi Korint'anmi

strana 6

Daniel a Peter

strana 17

Pokánie

strana 20

Dobré zvesti z Neba

strana 24

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 1/2017 Ročník XVI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu.
Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán
položí na srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na adresu
redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (52)	2
MEDZI KORINŤANMI (5)	6
PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH	9
KRISTOVA OSOBA (8)	12
SAMUEL (1)	14
PERLA ZO ŠPERKOVNICE	16
DANIEL A PETER (6)	17
POKÁNIE (2)	20
ELIZEUS (2)	22
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	24

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (52)

John Riddle, Cheshunt

„Blahoslavený si, Izraelu!“

(Prečítajte si kapitolu 33:26-29)

V týchto nádherných veršoch je Mojžišovo srdce naplnené chválou, keď uvažuje o Božích cestách a zámeroch. Keď o niekoľko storočí neskôr uvažoval Pavel o Božom milosrdenstve voči Židom a pohanom, ktorému sa nemôže nič vyrovnáť, prišiel k rovnakému záveru: „Ó, hlbino bohatstva a múdrosti a známosti Božej! Aké nevyzpytatelné sú jeho súdy a nevystihnuteľné jeho cesty!“ (Rim. 11:33).

Dalo by sa povedať, že Mojžiš robí dve hlavné vyhlásenia:

- 1) Pán je jedinečný, v. 26–28: „Nie je takého, ako je silný Boh, ó, Ješurúne“ (v. 26);
- 2) Aj Pánov ľud je jedinečný: „Kto je podobný tebe, ľude, zachránený Hospodinom...!“ (v.29).

Pri opise spôsobu, akým Pán prichádza na pomoc svojmu ľudu, pripomína Mojžiš zvlášť Jeho „pomoc“ a jeho „velebnosť“ (v. 26). Aj pri opisovaní výsad, ktoré jeho ľud dostal, Mojžiš pripomína, že sa mu Pán stal „pomocou“ a „pýchou“ (v. 29). Pokiaľ ide o nepriateľov Izraela, bude Pán konať v mene svojho ľudu: „Zaženie od tvojej tvári nepriateľa“ (v. 27), a tak umožní svojmu ľudu, aby nad nimi zvíťazil: „Preto sa ti budú lichotne koríť tvoji nepriatelia. A ty budeš šliapať po ich výšinách“ (v. 29).

1. Pán je jedinečný, v. 26–28

„Nie je takého, ako je silný Boh, ó, Ješurúne, ktorý sa vznáša na nebesiach tebe na pomoc a vo svojej velebe na vysokých obla-

koch. Tvojím príbytkom je Boh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti. Zaženie od tvojej tvári nepriateľa a povie: Zahlad!“ Pán je opisovaný ako (a) „Boh Izraela“ (v. 26); (b) „večný Boh“ (v. 27).

a. „Boh Ješurúna“, v. 26

Ako bolo uvedené v predchádzajúcich úvahách (pozri naše poznámky k 32:15; 33:5), Ješurún je všeobecne chápaný ako „bežuhonný“, hoci niektorí preferujú skôr význam „milovaný Jehovov“. Na základe vyššie spomenutého významu, meno „bežuhonný“ vystihuje dokonalú priamosť tohto národa. Hovorí o jeho nespochybniteľnom postavení v Božej vôli aj napriek tomu, že to v jeho histórii nebolo vždy viditeľné. Cieľ, ktorý mal Boh so svojím ľuďom, zdôrazňuje aj Izaiášovo proroctvo: „Takto hovorí Hospodin, ktorý ťa učinil a ktorý ťa utvoril od života matky a pomáha ti: Neboj sa, môj služobníku, Jakobe a Ješurún, ktorého som si vyvolil“ (Iza. 44:2). Kombinácia „Jakob“ a „Izrael“ a „Jakob“ a „Ješurún“, poukazuje na stanovený Boží cieľ s týmto národom. Rovnako ako ich predchodca, budú skutočne niest' meno „Izrael“: „A riekol: Nebude sa viacej nazývať tvoje meno iba Jakob, ale aj Izrael; lebo si sa kniežatsky boril s Bohom i s ľuďmi a premohol si“ (1. Moj. 32:28). Budú tiež skutočne niest' meno „Ješurún“: „A čo do tvojho ľudu, všetci budú spravедliví, na veky budú dedične vládnuť zemou, mládnik môjho sadenia, dielo mojich rúk, aby som bol oslávený“ (Iza. 60:21).

Pod Božím tlakom bol Balám nútený povedať: „Nebude hľadiť na neprávosť v Jakobovi ani neuvidí trápenia v Izraelovi“ (4. Moj. 23:21). Boh nikdy nestratil zo

zreteľa cieľ, pre ktorý si Izrael vybral, hoci vôbec nebol hodný takého povolania. Po tom, ako Mojžiš pripomenul mnohé požehnanie Izraela, musel povedať: „No, keď stučnel Ješurún, kopnul. Stučnel si, stlstoľ si, vypásoľ si sa. A tak opustil Boha, ktorý ho učinil, a znevážil si skaly svojho spasenia“ (5. Moj. 32:15). Ale „Boh Izraela“ dosiahne svoj cieľ. Keď očistí svoj ľud, zanechá „uprostred teba postihnutých a chudobných ľudí“, ktorí budú „dúfať v mene Pánovom“ a skutočne sa stanú „bezúhonnými“: „A zanechám v tvojom strede ostatok, chudobný ľud a núdzny, a budú sa nadejať na meno Hospodinovo. Ostatok Izraela neučinia neprávosti ani nebudú hovoriť ľži, ani sa nenájde v ich ústach jazyk ľsti; ale oni sa budú pást a kladúc sa budú odpočívať, a nebude toho, kto by prestrašil“ (Sof. 3:12,13).

To je veľavravnou pripomienkou novozákonného napomenutia „chodiť hodne povolania, ktorým ste povolaní“ (Efež. 4:1). Je zrejmé, že v prípade Izraela práve toto chýba, ale pretože my sme tí, ktorí sú „v Kristu Ježišovi, ktorý sa nám stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou i posvätením i vykúpením“ (1. Kor. 1:30), musíme „vo všetkom zdobiť učenie nášho Spasiteľa Boha“ (Tít. 2:10).

„Boh Ješurúna“ nie je „samostatne stojace a vzdialené božstvo, ktorý sa vznáša na nebesiach tebe na pomoc

„Boh Ješurúna“ nie je „samostatne stojace a vzdialené božstvo, ktorý sa vznáša na nebesiach tebe na pomoc a vo svojej velebe na vysokých oblakoch“ (Raymond Brown). Podľa Gesenia slovo „veleba“ znamená „veľkoleposť“ alebo „majestát“. Tento pozoruhodný výrok spája Jeho majestát a moc s Jeho starostlivosťou a opaterou voči Jeho ľudu. Dávid vyzýva Izrael: „Spievajte Bohu! Ospevujte jeho meno! Urovnajte cestu tomu, ktorý sa vznáša na hustých oblakoch“ (Žalm 68:5). Ďalší nemenovaný žalmista sa

prihovára vlastnej duši: „Dobroreč, moja duša, Hospodinovi!... ktorý si učinil oblaky svojím vozom; ktorý sa vznášaš na krídlach vetra“ (Žalm 104:1–3). Bolo to obzvlášť významné v čase, keď sa Izrael chystal zaujať Kanaán a počas následného dobývania tejto krajiny. Niet pochýb o tom, že to bude mať význam aj na konci vekov. Vo chvíli zdanlivej porážky: „Hospodin vyjde a bude bojovať proti tým národom ako v deň, v ktorý bojuje, v deň bitky. A jeho nohy budú stáť toho dňa na Olivovom vrchu“ (Zach. 14:3,4).

Je povzbudzujúce uvedomiť si, že Boh nie je „samostatne stojacim a vzdialeným božstvom“ ani pokiaľ ide o nás! Pavel o tom svedčil a povedal: „Pri mojej prvej obrane nebol nikto so mnou, ale ma všetci opustili... Ale Pán stál pri mne a posilnil ma, aby mnou bola plne vykonaná kázeň evanjelia, a aby ho počuli všetky národy, a bol som vytrhnutý z tlamy ľva“ (2. Tim. 4:16,17). Môžeme odpočinúť v jeho zaslúbení: „... Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím“ (Žid. 13:5).

b) „Boh praveku (večný Boh)“, v. 27

Zatiaľ čo ako „Boh Ješurúna“ prichádza zhora na pomoc svojmu ľudu, potom ako „večný Boh“ obklopuje svoj ľud, aby mu poskytol Božiu pomoc: „Tvojím príbytkom je Boh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti.“ Tento nádherný výrok zmocňoval a potešoval mnohé generácie veriacich. Mali by sme si všimnúť nasledovné:

Záruka Jeho podpory. On je „večný Boh“. Písmo neochvejne svedčí, že je Bohom bez počiatku a bez konca. On je „večný Boh“ (Iza. 40:28, Rim. 16:6). Jeho meno je „od veku“ (Iza. 63:16). Mojžiš vyhlásil: „Prv ako boli splodené vrchy, a prv ako si rodiťsky sformoval zem a okruh sveta, od veku na vek si ty silný Boh!“ (Žalm 90:2). V Novom zákone sa nazýva „Kráľ vekov“ (1. Tim. 1:17). Pripomína nám to, že vo svojej zvrchovanosti vládne v čase, aj vo večnosti. Titul „večný

Boh“ nám pripomína, že je vždy prítomný a nerobí chyby. On skutočne nemôže nijakým spôsobom zlyhať!

Dostupnosť jeho podpory. „Tvojím príbytkom je Boh praveku.“ „Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súženiach, nájdenou veľmi dokázanou“ (Žalm 46:1). Raymond Brown dodáva: „Po rokoch na púšti, potom ako nespočetnekrát rozkladali svoje chatrné stany, sa majú už čoskoro stretnúť s dobre opevnenými mestami s mohutnými múrmi a silnými bránami. Ich tábory im poskytovali veľmi zraniteľné prístrešie s takmer nulovou schopnosťou obrany.“ Následne sa pýta: „Ako to vôbec mohli prežiť?“ Odpoveďou je: „Pán im slúbil neporaziteľné duchovné opevnenie.“ Šalamún by istotne súhlasil: „Meno Hospodino je pevnou vežou, do nej sa utečie spravodlivý a bude vyvýšený“ (Prísl. 18:10). Veriaci môže aj dnes právom hovoriť: „Stolicou slávy, výsostou od počiatku je miesto našej svätyně!“ (Jer. 17:12). Keď hľadal Júda za panovania Achaza pomoc u Asýrie, Izaiáš mu radil inak: „Ale Hospodina Zástupov posväcujte, jeho sa bojte a jeho sa strachujte. A bude svätynou“ (Iza. 8:13,14). „Slávny najvyšší trón“, ku ktorému sa utiekame, sa nachádza na inom mieste, nazýva sa „trónom milosti“ (Žid. 4:16) a „trónom veličenstva v nebesiach“ (Žid. 8:1).

Moc jeho podpory. „a dole na pomoc ramená večnosti.“ Starý zákon nám má veľa čo povedať o „Pánovom ramene“ (jednotné číslo) zvyčajne v súvislosti s Jeho schopnosťou zachrániť svoj ľud a zničiť jeho nepriateľov. Tu však Mojžiš spomína Pánove „ramená večnosti“ (množné číslo), čím zdôrazňuje, že na Jeho pomoc je možné sa úplne spoľahnúť za všetkých okolností a v každej oblasti. Jeho moc je neobmedzená. Na rozdiel od nás, a na rozdiel od bezbožných ľudí, sa sila Jeho paží nikdy nezmenší, ani sa nevytratí: „Lebo ramená bezbožných budú polámané, ale ten, kto podopiera

spravodlivých, je Hospodin“ (Žalm 37:17). Jeho „ramená večnosti“ slúžia neprestajne: „Ako pastier bude pásť svoje stádo, svojím ramenom zhromaždí jahňatá a vo svojom lone ich poniesie, brezé nežne povedie“ (Iza. 40:11). Robil to aj vtedy, keď bol na zemi: „Nechajte dieťaťka ísť ku mne a nebráňte im... A bral ich na ramená, vzkladal na ne ruky a žehnal ich“ (Mar. 10:14–16).

Na rozdiel od nás sa sila Jeho paží nikdy nezmenší, ani sa nevytratí.

S takým Bohom si Izrael mohol byť istý víťazstvom: „Zaženie od tvojej tvári nepriateľa a povie: Zahlad!“ (v. 27). Celkom určite sa to naplnilo pri dobytí Kanaánu, o čom svedčia slová: „Ty si svojou rukou vyhnal pohanov a ich si osadil; porazil si národy a ich si rozplodil“ (Žalm 44:3). Pán „vyženie“ nepriateľa pred nimi. Ale Izrael predsa musel bojovať („Zahlad!“), čo pripomína aj nám, že hoci máme istotu „moci jeho sily“, sme povinní obliecť sa do „celej Božej zbroje“, „aby ste mohli odolať v ten zlý deň a vykonajúc všetko stáť“ (Efež. 6:10–13). Na konci vekov bude Izrael znovu zakúšať Bohom dané víťazstvo: „Toho dňa učiním vojvodov Júdových ... a budú žrať napravo i naľavo všetky tie národy naokolo“ (Zach. 12:6). Hoci „Júda a Izrael bývali bezpečne, každý pod svojím viničom a pod svojím fíkom ... po všetky dni Šalamúnove“ (1. Král. 4:25), nemôže byť pochýb o tom, že Mojžiš očakával tisícročné požehnanie Izraela, keď povedal: „A tak bude bývať Izrael bezpečne, osobitne prameň Jakobov, v zemi obilia a šťavy hrozna, áno, jeho nebesia budú kropiť rosou“ (v. 28). Porovnajme to so slovami Jer. 23:6: „Za jeho dní bude spasený Júda, a Izrael bude bývať bezpečne.“ Výraz „prameň Jakobov“ pravdepodobne smeruje k Jakobovým potomkom. Rosa je vždy symbolom požehnanja, pozri napríklad Hoz. 14:5.

2) Boží ľud je jedinečný, v. 29

„Blahoslavený si, Izraelu! Kto je podobný tebe, ľuďe, zachránený Hospodinom, štítom svojej pomoci, a ktorý je mečom, tvojou pýchou! Preto sa ti budú lichotne koríť tvoji nepriatelia. A ty budeš šliapať po ich výšinách.“ Na základe v. 29 bolo veľmi pekne povedané, že „nikto nie je taký, ako oni, pretože niet nikoho takého ako je On“ (Raymond Brown). Izrael mal všetky dôvody pre to, aby bol šťastným ľuďom. Potom, ako Dávid volal k Pánovi a žiadal o požehnanie „našich synov... dcér... komôr... oviec... volov“, zvolal: „Blahoslavený ľud, ktorému sa tak deje; blahoslavený ľud, ktorému je Hospodin Bohom!“ (Žalm 144:15). Každý veriaci môže povedať: „Blahoslavený je ten, komu je silný Boh Jakobov na pomoc, jeho nádej na Hospodina, jeho Boha“ (Žalm 146:5). Mali by sme si všimnúť, že sa v Písme spomínajú tri dôvody pre šťastie:

Pán bol ich Spasiteľom. Oni boli „spasení Pánom“. Každý veriaci by mal byť, rovnako ako Mária, schopný povedať: „a môj duch plesá nad Bohom, mojím Spasiteľom“ (Luk. 1:47). On je „Boh, náš Spasiteľ“ (Tít. 1:3; 2:10; 3:4). Pán Ježiš je „naš Spasiteľ“ (Tít. 1:4; 2:14; 3:6).

Pán bol ich štítom. Bol „štítom tvojej pomoci.“ V žalmoch je veľké množstvo odkazov na Pána ako „štít“ svojho ľudu (pozri napríklad Žalm 3:4; 5:13; 28:7; 84:12). Agúr povedal: „Každá reč Božia je čistá ako zlato, prečistené v ohni. On je štítom tým, ktorý sa

utiekajú k nemu“ (Prísl. 30:5). Pán chráni svoj ľud aj dnes. Nemusí nevyhnutne ísť o fyzickú ujmu a nebezpečenstvo. Môže ísť aj o duchovné škody, ktorými sa Satan a mocnosti temnoty snažia uškodiť Božím deťom. Práve preto môžu povedať: „Ale v tom vo všetkom statne víťazíme skrze toho, ktorý nás zamiloval“ (Rim. 8:37).

Pán bol ich mečom. Bol to „meč tvojej pýchy (velebnosti)“. On nielen bránil svoj ľud („štít na ochranu“), ale aj porazil ich nepriateľov. Madianci zistili, že Pán bol mečom svojho ľudu, keď sa strhol pokrik: „Meč za Hospodina a za Gedeona!“ a „Hospodin obrátil meč jedného proti druhému, a to po celom tábore“ (Sud. 7:20–22). Jeho meč nestratil nič zo svojej ostrosti, a preto „vezmite aj prilbu spasenia i meč Ducha, ktorým je slovo Božie“ (Efež. 6:17).

S Pánom, ich Spasiteľom, ich štítom a ich mečom by Izrael mohol očakávať, že zvíťazia nad svojimi nepriateľmi: „Preto sa ti budú lichotne koríť tvoji nepriatelia. A ty budeš šliapať po ich výšinách.“ Pripomína nám to, že „zbrane nášho vojovania nie sú telesné, ale mocné Bohu na borení pevností“ (2. Kor. 10:4). Naši nepriatelia nemôžu prísť „s lichôtkami“ za nami, ale „Preto aj Boh jeho povýšil nad všetko a dal mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno, aby sa v mene Ježiša sklonilo každé koleno bytostí ponebeských a pozemských i podzemských, a každý jazyk aby vyznal, že Ježiš Kristus je Pánom, na slávu Boha Otca“ (Fil. 2:9–11).

(pokračovanie nabudúce)

„Ostatne, moji bratia, mocnejte v Pánovi a v sile jeho vlády.“ (Efež. 6:10)

Traja poprední mužovia odovzdali túto poslednú správu svojim synom vo viere. Mojžiš povedal Jozuovi: „Buď silný a pevný“ (Joz. 1:6, 9). Aj keď odovzdával David svoje kráľovstvo Šalamúnovi, povedal mu: „Buď silný a zmužilý“ (1. Par. 28:20). Av Pavlovom poslednom liste Timotejovi sa píše: „...mocnej v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi.“ (2. Tim. 2:1). Keď teda žijeme pred našimi deťmi, buďme „posilnený vo viere dajúc slávu Bohu“ (Rim. 4:20).

MEDZI KORINŤANMI (5)

J. Hay, Comrie

„Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých“

Úvod

Pavel pochválil Korinťanov za ich oddanosť voči apoštolským ustanoveniam (1. Kor. 11:2), ale potom sa tón jeho reči zmenil. Vrátil sa k problému rozdelenia medzi nimi. Opisuje to ako roztržky, čo znamená rozkol alebo frakcie (v. 17–19), preto používa slovo „nechválím“ (v. 17, 22). Predtým boli príčinou roztržiek rôzne stanoviská voči jednotlivým kazateľom. V tomto prípade sa vytvárali proti sebe stojace skupiny na základe sociálnych rozdielov. Tí, ktorí sa mali o niečo lepšie, pohrdali v zhromaždení tými, ktorí „nemali nič“ (v. 22). To všetko bolo súčasťou kultúry, ktorá znižovala význam spoločného stretávania miestneho zboru (v. 17) a spochybňovala význam a svätosť Pánovej večere. Za svoj necitlivý a neúctivý postoj voči Bohu a Božej Cirkvi však zaplatili vysokú cenu: „Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých, a mnohí spia“ (v. 30). V Korinte na začiatku uverilo evanjeliu veľké množstvo ľudí (Skut. 18:8).

Teraz však boli mnohí z nich chorí, čo bolo dôsledkom Božieho karhania a napomínania. V skutočnosti veľa z nich (alebo iné preklady uvádzajú aj „nie málo“) zomrelo. Počet členov tohto zboru sa teda podstatne znížil a ak by sa im nepodarilo nájsť riešenie tejto situácie, bola by ohrozená aj jeho existencia.

Pre nás z toho vyplýva vážne poučenie, že Boh si vyhradzuje právo napomínať a trestať Jeho neriadne žijúci ľud. Preto naň uviedol choroby a v niektorých extrémnych prípadoch aj smrť. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť isté skutočnosti. Po prvé: Boh jednal s ľuďmi dovtedy nepoznaným spôsobom, a preto využíval v prípade požehnaní i súdu isté nadprirodzené spôsoby. Preto je aj kniha Skutkov pretkaná viacerými pozoruhodnými udalosťami. A hoci to nemusí byť pravidlom, Boh sa môže aj dnes prejavovať istými neobvyklými spôsobmi. Po druhé: je samozrejmé, že nečakané ochorenie nie je možné

všeobecne označiť za dôsledok Božieho napomínania alebo trestu, aj keď to tak v niektorých prípadoch môže byť. Po tretie: nikdy by sme sa nemali odvážiť vysloviť názor, že ak niekto ochorie za neobvyklých okolností, trpí kvôli Božiemu napomínaniu alebo trestaniu.

Problém

Zdá sa, že Večera Pánova v Korinte sa zvrhla na spoločenskú udalosť. To, čo sa malo svätiť raz za týždeň, splynulo so spoločným jedlom. Už to bolo dosť zlé, ale okrem toho sa zdá, že aj ich správanie pri tomto spoločnom stolovaní sa veľmi vzdialilo od toho, aké malo byť. Prevládala tam zrejme atmosféra spoločnej zábavy. Preto sa Pavel prísne pýta: „A teda keď sa dovedna schádzate, nie je to ješť večeru Pánovu“ (v. 20) (pozn. prekl. v anglickom origináli je doslovne: „Ako môžete nazývať toto lámanie chleba Pánovou večerou, keď to konáte v takom neporiadku?“). Ich správanie robilo tejto udalosti zlé meno.

Tento nezdravý vývoj ďalej prispieval k zväčšovaniu sociálnych rozdielov medzi jednotlivými účastníkmi tohto zhromaždenia. Nepripravovali si jedlo spoločne, ale každý z nich si priniesol svoje jedlo, čo umožňovalo tým dobre zaopatreným chváliť sa svojim bohatstvom. Dokonca mali svoju vlastnú zásobu vína pre ich potrebu, ktorou sa rozmaznávali, zatiaľ čo znevýhodnené rodiny hladovali (v. 21). V podstate tým bohatí vyjadrovali, že opovrhujú Božou cirkvou. U chudobných to pôsobilo pocit bezcennosti a vylúčenia. Len ťažko je možné pochopiť myslenie takých veriacich, ktorí sa k svojim slabším bratom správali tak bezcitne. Zjavne ich ignorovali a vytvárali v nich pocit, že ich medzi sebou nechcú.

Podľa mojich informácií sa presne takýto scenár už nikdy nezopakoval. Napriek tomu stále existuje nebezpečenstvo, že je možné pristúpiť k Večeri Pánovej s menšou úctou, ako si vyžaduje. Prehnaná okázalosť môže ubrať tejto udalosti na vážnosti i význame a môže mať rovnaký odstrašujúci účinok na „obyčajných“ ľudí, ako bol zaznamenaný pri tých „nemajetných“ v Korinte. Ak sa prispôbíme najnovšej móde, budeme sa správať snobsky alebo pompézne, môžeme

tým podráždiť druhých a odvieť ich od hlavného dôvodu zhromaždenia, ktorým je oslava Pána Ježiša.

Boh je aj teraz schopný využiť zlé okolnosti k dobrému účelu.

Proroctvo

Ako vždy, Boh je aj teraz schopný využiť zlé okolnosti k dobrému účelu. Toto prevrátené správanie Korinťanov viedlo Pavla k rozvinutiu proroctva o Pánovej večeri. Stali sa súčasťou Bohom inšpirovaného záznamu pre budúce generácie veriacich. Rovnako, ako ich pochybnosti v súvislosti s učením o vzkriesení z mŕtvych umožnili vznik výnimočného vysvetlenia tejto témy v pätnástej kapitole. Bez týchto skvostov pravdy by sme boli skutočne chudobnejší, a napriek tomu je potrebné uvedomiť si, že vznikli z dôvodu pochybenia a omylov Božej cirkvi v Korinte.

Na tieto verše o Pánovej večeri som poukázal ako na proroctvo na základe toho, že ich Pavel „prijal od Pána“ (v. 23). On bol jedným zo „správcov Božích tajomstiev“ (4:1) a ako taký bol zodpovedný za oznamovanie týchto jemu daných

zjavení, vrátane všetkých podrobností o Večeri Pánovej a pravdách evanjelia (15:3): „Tu ostatne sa vyhľadáva u správcov, aby bol ktosi najdený verný“ (4:2). Tento správca zjavenia verejne „zvestoval“ ako novozákonný prorok a teraz ich máme zahrnuté v Svätom písme.

Nižšie sú uvedené niektoré hlavné body tohto proroctva:

► Aj keď bol pri tom Pán Ježiš zradený, zanechal nám vzor toho, čo máme pri lámaní chleba robiť. Máme ho lámať s ďakovaním (dobrorečením). Rovnako máme ďakovať aj za kalich (v. 25).

► Spomenul, že chlieb symbolizoval jeho telo a kalich Jeho krv.

► Pán Ježiš použil pri svojej reči o jeho blížiacom sa zavrnutí a ukrižovaní výraz „za vás“. Je to prvým náznakom toho, že jeho smrť bola sprostredkovateľská a zástupná

► On prikázal svojmu ľudu, aby zachovával toto nariadenie „na Jeho pamiatku“. Písmo sa na túto udalosť, spojenú s lámaním chleba a pitím z kalicha, nijako zvlášť nezameriava, ale je zrejmé, že jej účelom je predovšetkým oslava Pána Ježiša. Preto je potrebné prispôbiť tomu aj výber piesní. Ich predmetom by

mal byť iba On a vo všetkom, v čom sa na Otca obraciame, by On mal byť stredobodom

► To, že sa na týchto miestach používa slovo „koľkokol'vek ráz“ (v. 25, 26) naznačuje, že nejde o akúsi zriedkavú oslavnú večeru. Zároveň to vystihuje jej nepretržité trvanie „až dokiaľ nepríde“. V novozákonnej dobe k nej dochádzalo „v prvý deň týždňa“ (Skut. 20:7). Slovo týždeň je na tomto mieste v množnom čísle, z čoho je možné prísť k záveru, že sa tak deje každý prvý deň v týždni. Biblický vzor je potrebné zachovať

► Pavel k tomu pridal ďalší rozmer konštatovaním, že týmto jedením a pitím „zvestujete smrť Pánovu“ (v. 26). Majú na ňom podiel aj anjeli (v. 10) a očakáva sa, že sa ho zúčastnia aj ľudia mimo miestneho zhromaždenia (14, 23–25). Pre tieto zúčastnené strany to má byť živou pripomienkou všetkého, čo sa udialo na kríži a bohatstva požehnaní, ktorá prúdi smerom k veriacim v dôsledku „Pánovej smrti“.

Na záver je možné konštatovať, že príkaz sláviť Večeru Pánovu je potrebné poslúchať, pretože pri nej si Ho pripomíname, zvestujeme Jeho smrť a očakávame Jeho príchod.

Príbeh kríža im tak zovšednel, že na nich stratil svoj účinok.

Nebezpečenstvo

Problém, ktorý opisujú predchádzajúce oddiely, vystavil Korintánov veľkému nebezpečenstvu - hrozbe Božieho súdu. Písmo hovorí jasne, že skutočný veriaci nemôže spasenie nikdy stratiť, ale ak pri Pánovej večeri je chlieb a pije z kalicha „nehodne“, vystaví sa možnosti Božieho zásahu vo forme fyzickej choroby, či dokonca aj smrti. Znamená to, že jedli a pili súd v zmysle súčasnej doby a ich fyzického tela (v. 29). Dôvodom toho bolo, že „nerozsudzovali tela Pánovho“ (v. 29). Ich správanie pri Večeri bolo dôkazom, že stratili zo zreteľa dôležitosť toho, čo chlieb symbolizoval. Príbeh kríža im tak zovšednel, že na nich stratil svoj účinok. Zmenil sa aj ich všeobecný postoj k Božím veciam. Začali si zlahčovať Jeho svätosť a Jeho záujmy odsunuli na vedľajšiu koľaj v prospech nenútenej atmosféry ich vzájomných stretnutí pri pokojnom stolovaní.

Odsúdenie samého seba zabráni Božiemu súdu.

Naše postoje a činy sa možno nikdy nepriblížia nehoráznej bezbožnosti Korintánov, ale napriek tomu musíme dbať na Pavlov príkaz: „Ale nech skúša sám seba človek“ (v. 28). Odsúdenie samého seba zabráni Božiemu súdu (v. 31), tomu káraniu, ktorým Pán napomína spurných veriacich (v. 32). Ak takéto napomínanie na niekoho príde, je potrebné si uvedomiť, že je dôkazom otcovskej lásky (Žid. 12:6). Ak potom prinesie úžitok a spôsobí napravenie príslušného veriaceho, jeho výsledkom bude upevnenie postavenia tohto veriaceho v Kristovi, čo znamená, že nebude „odsúdený so svetom“ (1. Kor. 11:32). Vzájomný rešpekt medzi veriacimi, keď sa schádzajú, je hlavným faktorom, ako sa vyhnúť odsúdeniu otcovského napomínania (v. 33–34).

Je potrebné zdôrazniť, že skúšanie samých seba z 28. verša sa týka skôr jedenia a pitia, ako prípadného vylúčenia z obecnstva. Je zrejmé, že môže nastať čas, kedy táto kontrola odhalí zlyhanie a bude si to vyžadovať vyznanie a napravenie. Treba to urobiť čím skôr, aby nehrozil prípadný Boží zásah.

(Pokračovanie nabadúce)

PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH

J. Griffiths, Wales

Všetky „pomenovania“ Pána Ježiša potvrdzujú, že je Boh. Teraz budeme v úvahách o tomto predmete hovoriť so zameraním na Jeho činnosť a skutky.

Niektoré skutky sú mimo ľudských schopností a môže ich konať iba samotný Boh. V nasledujúcom prehľade poukážeme na to, že je ich možné pripísať aj Kristovi. Preto je aj Kristus Boh. Jeho je božstvo.

Stvorenie

1. Mojžišova 1:1 je úžasným opisom Božej stvoriteľskej moci. „Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem“. V Novom zákone je možné vidieť Krista ako spoluúčastníka pri diele stvorenia. „A ty si, Pane, v počiatkoch založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia“ (Žid. 1:10). „Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo“ (Jána 1:3). „lebo v ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi“ (Kol. 1:16). Kristus je „počiatok stvorenia Božieho“ (Zjav. 3:14). Počiatok stvorenia je pripisovaný nášmu Pánovi. Len Boh môže stvoriť niečo z ničoho. To je podstatou diela stvorenia. Všetky ľudské hypotézy počítajú s nejakým zhlukom bielkovín alebo inou chemickou zmesou, z ktorých vznikol život. Vedie to k teóriám o nezničiteľnosti hmoty. Biblia jasne vyhlasuje, že celé stvorenie vzniklo z ničoho, na základe Božieho zásahu. Boh všetko stvoril svojím Slovom.

Udržiavanie

Ako sa však stvorenie udržiava po jeho dokončení? Ide rovnako o náhodný proces, ktorý mal byť aj na jeho počiatku? Ak sa riadi pevnými zákonmi - sú to „zákony prírody“ či

„vedecké zákony“, alebo „zákony Božie“?

„... nesúc všetko slovom svojej moci...“ (Žid. 1:3). Rovnako ako boli svety povolané k existencii „slovom Božej moci“, sú ním aj udržiavané. Kristus je zodpovedný za planéty na ich obežných dráhach a za všetky ostatné zákony, ktoré riadia náš vesmír. Vesmír nie je chladný, neosobný a mechanický. Je dielom všemohúceho Boha a Jeho Božieho Syna. Srdcom vesmíru je Kristovo srdce.

„Všetko v ňom povstalo a stojí“ (Kol. 1:17). To, že všetky veci sú spojené a držia pohromade, je dôsledok všemocnosti Pána Ježiša Krista. „Lebo veď v ňom žijeme, hýbeme sa a sme“ (Skut. 17:28). On nie je len naším Stvoriteľom, ale je aj naším životným prostredím. Život každej živej veci je závislý na Kristovi. V prípade človeka sa Kristus postaral o vzduch, ktorý dýcha svojimi dýchacími cestami. Rovnako ľahko však môže Kristus ukončiť ľudský život, keď ho tohto dychu zbaví. Máme zvrchovaného Pána Ježiša Krista, ktorému patrí „... každá moc na nebi aj na zemi“ (Mat. 28:18).

Vzkriesenie

„Lebo ako Otec kriesi mŕtvych a oživuje, tak aj Syn, ktorých chce, oživuje“ (Jána 5:21). „Nedivte sa tomu, lebo príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách, počujú jeho hlas, a vyjdú... na vzkriesenie života... na vzkriesenie súdu“ (Jána 5:28,29). Keď bol Kristus na zemi, oživil Jairovu dcéru, syna nainskej vdovy a Lazara z Betánie. Rovnako bol spolu s Otcom a Svätým Duchom zodpovedný za svoje vlastné jedinečné vzkriesenie. On o svojej vlastnej duši povedal: „... Mám právo ju položiť a mám právo ju zase vziať.“

Súd

„Lebo Otec nesúdi nikoho, ale všetok súd oddal Synovi,... A dal mu právo a moc konať i súd, pretože je Synom človeka“ (Jána 5:22,27).

Súdnu stolicu riadi samotný Pán Ježiš Kristus. Pod jeho autoritu patria rozhodnutia o uvrhnutí do večného súženia. V Kristových rukách bude po Jeho návrate na zem aj rozsudok nad šelmami a ich armádami pri Armagedone. V jeho moci je aj súd nad Izraelom či národmi. A nakoniec zasadne ako sudca aj na veľký biely sudcovský trón. (Káznenie synov a práca pána vinice, Žid. 12:5–11; Jána 15:1–6, však je v kompetencii Otca.) Pán Ježiš Kristus je ten, „ktorý má súdiť živých i mŕtvych za svojho príchodu a za svojho kráľovstva“ (2. Tim. 4:1).

Súdnu stolicu riadi samotný Pán Ježiš Kristus.

Odpustenie hriechov

Zákonníci obvinili Pána Ježiša z rúhania, keď povedal ochrnutému: „Synu, odpustené sú ti tvoje hriechy!“ Pripisoval si právo odpúšťať hriechy ako samotný Boh. „Kto môže odpúšťať hriechy krome jedného Boha?“ (Mar. 2:5–7) Mýlili sa, keď obvinili Krista z rúhania, ale ich naposledy uvedené tvrdenie bolo úplne správne. Kristus je Boh, ktorý má právo odpúšťať hriechy.

„... Syn človeka má právo a moc odpúšťať hriechy na zemi...“ (Mar. 2:10). Božia právomoc odpúšťať hriechy patrí rovnako aj Jeho Synovi. Treba si však všimnúť jej obmedzenie vyjadrené slovami „na zemi“. Hriechy je možné človeku odpustiť iba vtedy, keď je na zemi. Táto možnosť a právomoc je ohraničená hrobom. Tí, ktorí zomreli, už nemôžu dosiahnuť odpustenie. Po smrti je už navždy neskoro. Neexistuje druhá šanca.

„Píšem vám, dieťaťká, že sú vám odpustené hriechy pre jeho meno“ (1. Jána 2:12). „... verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti“ (1. Jána 1:9).

Schopnosť naplniť ľudské potreby

Náš Pán pri dvoch rôznych príležitostiach nasýtil 4000 a 5000 ľudí. Nachoval ich prostredníctvom zdanlivo skromných prostriedkov. Napriek tomu na konci zostalo viac zvyškov ako mali na začiatku chleba.

Pán Ježiš vyliečil veľa chorôb. Spomeňme si na ženu, ktorú trápilo krvácanie, malomocných, slepých a dokonca aj na tých, ktorí už boli mimo moci lekárov, teda mŕtvi. On ich všetkých vyliečil. Poskytol živú vodu žene v Samári (Jána 4:14) a „v posledný, v ten veľký deň sviatku“ ponúkol ľuďom možnosť uhasenia smädu: „Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije!“ (Jána 7:37). „Moje ovce čujú môj hlas,... a ja im dávam večný život“ (Jána 10:28).

Náš Pán je schopný uspokojiť ľudské potreby takým spôsobom, ako nikto iný!

Zázraky

„A tak aj mnoho iných divov učinil Ježiš... Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene“ (Jána 20:31). „Ježiša Nazarejského, muža, od Boha pred vami presláveného mocami a zázrakmi a znameniami...“ (Skut. 2:22). „Akože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?! Ktoré, keď o ňom začal najskôr hovoriť Pán... pri čom spolu svedčil Boh znameniami a zázrakmi a rôznymi mocami...“ (Žid. 2:3,4).

Účelom zázrakov bolo nadprirodzene podporiť vieru zo strany ľudí a potvrdiť totožnosť Pána Ježiša Krista ako Božieho

Syna. Zázraky mali preukázať, že tieto skutky vykonala nadprirodzená moc. Znamená ukazovali na duchovný význam týchto nadprirodzených činov. Divy mali vyvolať reakciu divákov, ktorí boli ich svedkami.

Oslavovanie, uctievanie, modlitba a chvála

Keď satan pokúšal Pána Ježiša na púšti, povedal mu: „Poklož sa mi.“ Pán mu odpovedal tým, že citoval z 5. knihy Mojžišovej: „Ctiť budeš Pána Boha.“

V Skutkoch 10:25,26 keď vchádzal Peter do domu Kornelia, „Kornelius padol k jeho nohám a klaňal sa“. Ale Peter ho pokarhal a povedal: „Vstaň, veď i ja sám som človek“. Keď navštívili Pavel a Barnabáš Lystru, uzdravili postihnutého človeka. Miestni ľudia začali vyhlasovať: „Bohovia, spodobení ľuďom, k nám zostúpili!“. Nazývajú Barnabáša bohom Jupiterom a Pavla bohom Merkúrom. Chceli Pavlovi a Barnabášovi priniesť obeť, ale Pavel ich zastavil slovami: „Aj my sme ľudia, ktorí trpíme podobné neresti ako vy“ (Skut. 14:18). Ján padol k nohám anjela, ktorý ho viedol, ale ten ho karhá: „Hľaď, neurob toho!... Bohu sa klaňaj!“ (Zjav. 22:8,9).

Vyššie uvedené príklady ukazujú, že je to Boh a jedine On, kto má byť uctievaný. Keď mali byť uctievaní ľudia alebo anjeli, odmietli

to a namiesto toho uctievanie nasmerovali k Bohu.

To sa však nestalo pri našom požehnanom Pánovi. Evanjelista Matúš zaznamenal viacero prípadov, keď prijal uctievanie. Jeho kniha začína a končí slovami úcty. Podobne aj Lukáš začína a končí chválou. Pán Ježiš prijíma úctu od mudrcov (Mat. 2:2), malomocného (8:2) Jaira (9:18), učeníkov (14:33), sýrofenickej ženy (15:25), sluhu (18:26), matky Jakuba a Jána (20:20), ženy pri hrobe (28:9) a Tomáša (Jána 20:28). Keď príde opäť na zem, Boh povie: „Nech sa mu klaňajú všetci anjeli Boží!“ (Žid. 1:6). Anjeli sa klaňajú Baránkovi (Zjav. 5:11,12) a uctievať Boha (Zjav. 7:11,12). Na týchto miestach je použitý sedemnásobný opis chvály.

Tiež si môžeme všimnúť, že v Skutkoch 7:59,60 sa Štefan modlí k Pánovi Ježišovi Kristovi predtým, ako bol ukameňovaný na smrť. Iné miesta, ktoré zaznamenávajú modlitbu smerujúcu ku Kristovi, sú v 1. Tim. 1:12,13; 1. Tes. 3:11,12 a v 2. Kor. 12:7-9.

Pán Ježiš nenapomenul žiadneho z týchto veriacich. Ako Boh prijal tieto modlitby a prejavy úcty, rovnako to urobí aj pri svojom návrate na Zem v prípade anjelských prejavov úcty. Ďalšie prejavy úcty voči osobe Pána Ježiša sú zaznamenané v Luk. 2:14, ale aj v 2. Tim. 4:18; 2. Pet. 3:18 a Zjav. 1:5,6.

(Pokračovanie nabudúce)

„Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vyučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti“ (2. Tim. 3:16)

V Arménsku sa slovo Biblia doslovne prekladá ako „boží dych“. Biblia je živá. Učí nás základné veci; odhaľuje naše chyby; vedie nás a podporuje náš duchovný rast. Keď o nej pravidelne uvažujeme, prináša nám stabilitu (Joz. 1:8). Jeho zapamätanie prináša ovocie (Jána 15:7-8), ktoré nám pomáha v pokušení (Žalm 119:11), vyučuje (Kol. 3:16) a zvestuje evanjelium (Rim. 10:17). Pomáha nám vidieť veci Božím spôsobom a spoznať Jeho vôľu (Rim. 12:1-2). Jeho počúvanie nás mení (Jak. 1:22-25). Akým bohatstvom a ziskom je nám Jeho Slovo!

KRISTOVA OSOBA (8)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho nezmenšené božstvo

V niekoľkých predchádzajúcich článkoch sme uvažovali o tom veľkom zázraku, ako sa mohol narodiť človek bez ľudského otca. Teraz budeme pokračovať úvahami o ďalšom veľkom zázraku v súvislosti s narodením Krista, o tom, že sa Boh stal človekom, a napriek tomu zostal Bohom.

Pokiaľ ide o slovné spojenie „Jeho nezmenšené božstvo“ je potrebné najskôr potvrdiť skutočnosť Jeho božstva a až potom sa zaoberať otázkou, či môže alebo nemôže byť zmenšené. Cieľom tohto článku je z Písma preskúmať dôkazy božstva Pána Ježiša.

Už v predchádzajúcich článkoch sme mohli vidieť početné dôkazy Jeho božstva, ktoré potvrdzujú „Jeho neodvodzované večné synovstvo.“ Videli sme, že je večným Božím Synom. To samé o sebe je dostatočným dôkazom jeho božstva, pretože večnosť je atribútom - vlastnosťou božstva. Aj

keby ľudia nikdy neprestali existovať, všetci majú v čase istý počiatkový bod svojej existencie. U Boha to tak nie je. Nikdy nezačal existovať a bude existovať navždy. On a iba On sám je večný. A pretože Pán Ježiš je večný Syn, musí byť Bohom.

Naše presvedčenie o božstve Ježiša Krista nespočíva iba na skutočnosti, že je večným Synom, ale je založené aj na jasných dôkazoch Písma.

Zoberme si knihu proroka Izaiáša, o ktorej sme už zistili, že je relevantná pre naše skúmanie, pretože obsahuje odkazy na Pána Ježiša ako napr. „Syn nám je daný“ a „Otec večnosti“. Nachádza sa tu aj iný veľmi poučný výraz: „nazvú jeho meno: ... Silný Boh“ (9:6). To, že tento verš hovorí o Pánovi Ježišovi Kristovi, je nepopierateľné a Jeho označenie ako Boha už nemôže byť jasnejšie. Napriek tomu, že sú niektorí ľudia postavení tvárou v tvár takým dôkazom, popierajú jeho božstvo, a zúfalo sa snažia vysvetliť tento verš iným spôsobom. Častokrát argumentujú tým, že je len „Silný Boh“, ale nie „Všemohúci Boh“.

Nepotrebujeme však tieto slová hlbšie analyzovať, aby sme mohli vidieť nerozumnosť takéhoto vyhlásenia. Ak sa nazýva „Boh“, potom to označuje túto osobu ako „Boha“, bez ohľadu na to, či sa spája s prídavným menom „silný“ alebo „všemocný“. Okrem toho existujú v Starom Zákone aj ďalšie odkazy spájajúce sa s označením „silný Boh“. Niet pochýb o tom, že ide o Pána, Jehovu, o ktorom sa to píše. Jeden z týchto odkazov je len o jednu stranu ďalej ako verš Izaiáš 9:6, ktorým sa práve zaoberáme. V knihe proroka Izaiáša 10:21 sa Pán nazýva: „silný Boh“ a v žiadnom prípade to nenaznačuje zmenšenie jeho božstva, keď sa v ňom používa slovo „silný“ namiesto slova „všemocný“.

Potom sa dostávame k 1. veršu Jánovho evanjelia: „Na počiatku bolo Slovo, a to Slovo bolo u Boha, a to Slovo bol Boh.“ Následné verše nespochybniteľne dokazujú, že to „Slovo“ je Pán Ježiš. Čo by mohlo byť jasnejšie, ako vyhlásenie „to Slovo bol Boh“? Tento verš ukazuje, že je Bohom a hoci je odlišný od Otca, predsa má rovnakú

*Večnosť je atribútom -
vlastnosťou božstva.*

podstatu ako On. Otec i Syn sú si rovní, pokiaľ ide o božstvo.

V skutočnosti je to jednoznačné aj na základe odvolávky do knihy proroka Izaiáša, ale vyznávači rôznych kultov sa chytajú každého stebľa s úmyslom vyvrátiť túto pravdu. Prekladajú to ako „to Slovo bolo (akýmsi) bohom.“ Vyhovávajú sa, že (v gréčtine) pred slovom „Boh“ nie je žiadny určitý člen. Avšak toto vysvetlenie neobstojí. Rovnako ako pri texte z knihy proroka Izaiáša, nemusíme ísť ďaleko od uvažovaného verša, aby sme videli márnosť tejto myšlienky. Vezmime si napr. 6. verš tej istej kapitoly: „Bol človek, poslaný od Boha, ktorému bolo meno Ján.“ Ani na tomto mieste nie je pred slovom „Boh“ žiadny určitý člen, a predsa sa tam nikto nepokúša dodatočne vložiť neurčitý člen (a tak spochybniť Božie povolanie Jána, pozn. prekl.). Rovnako sa to týka aj 13. a 18. verša. V oboch týchto veršoch

nie je pred slovom „Boh“ určitý člen, a predsa si nikto nemyslí, že by tým mal byť označený „akýsi boh“. Jediný dôvod, prečo sa o to v 1. verši (vysoko neúčtivo) pokúšajú, je spochybnenie tohto jednoznačného vyhlásenia Kristovho božstva. Hoci tvrdia, že veria iba v jedného Boha, napriek tomu sa pokúšajú, vložением neurčitého člena, dokázať existenciu viacerých bohov.

V Žalme 45:6 si čítame: „Tvoj trón, ó, Bože, stojí na večné veky.“ Tento verš je citovaný aj v epištole Židom 1:8, a nepochybne sa týka Pána Ježiša: „Ale o Synovi hovorí: Tvoj trón, ó, Bože, na vek veky“. Vo svetle novoškonného zjavenia je jasné, že je to mesiášsky žalm, ktorý hovorí o našom Pánovi Ježišovi. Všimnime si, že Ho priamo oslovuje ako „Boha“ – a to na oboch miestach – v žalme i v jeho novoškonnom citáte.

V Jána 8:58 Pán Ježiš hovorí: „prv než bol Abrahám, som ja“. Toto

miesto sme citovali už v predchádzajúcich článkoch, aby sme poukázali na to, že je večný, ale rovnako dokazuje jeho božstvo, pretože používa slová „ja som“, teda označenie, ktorým sa Boh predstavuje v 2. Mojžišovej 3:14: „A Boh riekol Mojžišovi: SOM, KTORÝ SOM. A ďalej riekol: Takto povieš synom Izraelovým: SOM ma poslal k vám.“ Tí, ktorí počuli Pána Ježiša používať výraz „ja som“, pochopili, že sa robí rovným Bohu, lebo v nasledujúcom verši čítame, že zobrali kamene, aby ho ukameňovali – potrestali za rúhanie.

Z týchto i mnohých ďalších Písniem môže človek, ktorý úprimne hľadá odpovede na tieto otázky, prísť k záveru, že Biblia učí o božstve Pána Ježiša Krista. Teraz sme pripravení ísť ďalej a hľadať odpoveď na otázku: zachoval si svoje božstvo, keď prišiel na zem? Ak to bude Božia vôľa, budeme o tom uvažovať v nasledujúcom článku.

„... vodí ma ... dolinou tône smrti ... lebo ty si so mnou...“ (Žalm 23:2, 4)

Zelené pastviny a stojaté vody charakterizujú začiatok tohto žalmu. Na jeho konci je prestretý stôl, pretekajúci pohár a Pánov dom. Ale uprostred leží temné údolie. Napriek tomu je práve tu, v tme tohto údolia, ukrytý poklad. Táto cesta chladnými tieňmi privádza pútnika do Božej blízkosti, pretože práve na takýchto temných údoliach života sa oslovenie Pastiera mení z „On“ na „Ty“. Pri tichých vodách – „On vedie ma“. V údolí tieňa – „Ty so mnou si“.

SAMUEL (1)

J. Hall, Harrogate

Úvod

Samuel ako kňaz a Boží prorok mal počas svojho života obrovský vplyv na Izrael ako národ. Často ho označujú ako Božieho „muža záchranára“. Objavil sa na scéne histórie Izraela vo chvíli, keď bol tento národ duchovne aj morálne na dne. Izraelu mal prostredníctvom svojich kňazov vládnuť Boh. Kvôli tomu, čo robili Éliho synovia, bolo však celé kňazstvo v očiach ľudu zdiskreditované a nedôveryhodné. V dôsledku toho túžili ľudia čoraz viac po kráľovi, podobne ako to videli u okolitých pohanských monarchií. Pre izraelskú krajinu to boli ťažké dni a Boží „muž záchranár“ stál priamo uprostred rozporov medzi kňazstvom a ľudom. Je nepopierateľnou skutočnosťou, že v ťažkých časoch a dňoch odpadnutia mal Boh mužov pripravených a vybavených k naplneniu svojich zámerov. Takto povolal Boh aj Samuela, aby sa stal Jeho zástupcom a opäť oznámil ľuďom podmienky Božieho požehnaní.

Kritickú hodnotu dosiahla aj morálna úroveň Izraela. Vzhľadom na nedostatok dobrého duchovného vedenia, sa stával stále viac neposlušným a spurným. Kniha Sudcov nám o tom hovorí: „V tom čase v Izraeli nebolo kráľa a každý robil, čo uznal za správne“ (17:6; 21:25). Keď vnímame úpadok svedectva zborov a sledujeme žalostný morálny stav našej krajiny, môžeme sa povzbudiť Samuelovou duchovnosťou. V istých chvíľach môžeme prísť k záveru, že veci už zašli príliš ďaleko, aby bolo ešte možné zmeniť smerovanie našej krajiny. Poďme však preskúmať podmienky, ktoré panovali za dní Samuela. Jeho úloha nebola ľahká.

Kňazstvo

Keď premýšľame o kňazstve a kňazoch, ktorí mali byť duchovnými vodcami Izraela, musíme sa zaoberať osobou Éliho. Je smutné, že v dňoch Éliho sa kňazstvo takmer úplne rozpadlo práve v dôsledku jeho vlastných nepravostí. Je možné konštatovať, že malo iba malý, alebo temer žiadny vplyv na ľudí. Vzhľadom na konanie kňazov nimi opovrhovali, ignorovali ich a nevážili si ich.

Veľkú zodpovednosť za tento stav mal veľkňaz Éli. Jeho nedostatočná kontrola synov vôbec neprispela k zlepšeniu postavenia kňazstva v očiach ľudí. To, ako sa zachoval v prípade Anny, ktorá vylievala svoje srdce pred Pánom v chráme, je obrazom jeho nedostatočného duchovného vnímania. Mylne sa domnieval, že je opitá. Nemohol byť viac vzdialený od pravdy, pretože Anna bola žena obťažovaná svojím problémom, kvôli ktorému vylievala svoje srdce v dôvere pred Bohom.

Hoci mal Izrael veľkňaza, ktorý bol zodpovedný za duchovné blaho Božieho ľudu, chýbala mu schopnosť vnímať a uspokojovať jeho potreby. Zdá sa, že s ním vôbec neprichádzal do styku a chýbal mu súcitiť. Je dobré vedieť, že „... nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami“ (Žid. 4:15) a bez ohľadu na to, aké sú okolnosti nášho osobného života, On o všetkom vie, stará sa a je schopný naplniť naše potreby.

Pokiaľ ide o nás a naše vzájomné vzťahy s ostatnými veriacimi, potrebujeme mať citlivé srdce a myseľ. Je jednoduché dospieť k chybným záverom, zastávať názory založené na nesprávnych informáciách alebo mať predsudky v situáciách, ktoré môžu spôsobiť

bolesť a zášť či spôsobiť spor v zhromaždení. Čo sa týka samotného Éliho, nie je možné tvrdiť, že by nebol zbožným mužom. Existuje veľa príkladov jeho oddanosti voči Pánovi. Jedným z nich je situácia, keď sa dozvedel, že Filištínci zajali archu zmluvy. Vo svojom vlastnom domácom kruhu, žiaľ, nedbal na autoritu a disciplínu. Umožnil svojej rodine a vlastným prioritám zastrieť svoju duchovnú rozlišovaciu schopnosť a úsudok. Písmo nám hovorí, že „vedel, že jeho synovia uvodia na seba kľatbu, a nezabránil im“ (1. Sam. 3:13). Éli bol muž, ktorý

Éli bol muž, ktorý mal zastupovať Božiu autoritu, ale nespravoval dobre svoju vlastnú rodinu.

mal zastupovať Božiu autoritu, ale nespravoval dobre svoju vlastnú rodinu. Bol to veľkňaz, ktorý toleroval hrubú nemorálnosť vo svojej domácnosti, čo potom znevažovalo obeť určené na Božiu slávu. Uprednostnil vo svojom živote prirodzenú náklonnosť pred vernosťou Pánovi, čo viedlo k duchovnému rozvratu nielen v jeho rodine, ale aj v národe všeobecne. Malo by to byť užitočnou lekciami aj pre nás všetkých. Naša rodina, priatelia a obchodné vzťahy nemôžu a nesmú prevládať nad biblickými princípmi.

Čo vieme o jeho synoch Chofnim a Pinchasovi? Navonok boli tiež na zodpovedných pozíciách. Ich skutky a vlastnosti boli však evidentne v rozpore s dôležitou funkciou, ktorú zastávali. Písmo nám hovorí, že boli „synmi beliála“ (2:12). Nemali vôbec žiadnu rozlišovaciu schopnosť, potrebnú pre kňazov, pretože je jasne povedané, že „neznali Hospodina“ (12. verš). V dôsledku toho nemali úctu k Božím prikázaniam. To, čo malo byť súčasťou Hospodinovej obeť, si privlastnili pre seba. Ich bohom bolo brucho. Ešte viac znepokojujúce je z ľudského hľadiska to, že boli nemorálnymi mužmi. Konali to, čo urážalo Boha so ženami

nízkej morálky a otvorene nepreukazovali žiadnu úctu voči Božím princípom a posvätnosti manželstva. Ako veľmi podobné je to aj normám spoločnosti, v ktorej žijeme dnes! Boli aj neposlušní, pretože nebrali ohľad na výhrady svojho otca. Nie je preto prekvapením, že ich konanie viedlo k úplnému rozvratu poriadku podľa Písma. Ich duchovná degenerácia sa vyrovnala ich morálnej degenerácii. Ich správanie bolo v úplnom protiklade k ich kňazskému postaveniu. Ich princípy a skutky neboli v súlade. Je smutné, keď tí, ktorí majú byť duchovnými vodcami, nie sú živým príkladom ostatným veriacim! Za takýchto okolností Boh zasiahol a vyhlásil: „A vzbudím si verného kňaza, ktorý bude činiť tak, ako je to uložené v mojom srdci a v mojej duši“ (35. verš).

Lud

Pokiaľ išlo o ľud, bol vo vzťahu k Bohu a Jeho príkazom rovnako zlý, ako bolo zlé kňazstvo. Kým 1. kniha Samuelova vypovedá o stave kňazstva, kniha Sudcov nám ukazuje postoj ľudu: „V tých dňoch nebolo kráľa v Izraelovi; každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach“ (Sudcov 21:25). Vzhľadom k tomu, že kňazstvo nemalo prakticky žiadny vplyv, „... slovo Hospodinovo bolo vzácne v tých dňoch...“ (1. Sam. 3:1). V tej dobe sa národ nachádzal v stave porušenia a iba málo si uvedomoval svoju nemorálnosť, podvody a bezbožnosť. Tak, ako to bolo vtedy, je to aj dnes, pretože odklon od Bohom daných princíпов vždy vedie k duchovnej chudobe. Z učenia Nového zákona vieme, že starší zhromaždenia majú viesť, páť, strážiť, usmerňovať a napomínať stádo Božie. Nemenej dôležitá je aj skutočnosť, že členovia zhromaždenia si musia uvedomiť a uznať túto Bohom danú autoritu. V mnohých prípadoch je možné vidieť, že zhromaždenie iba zriedkavo prerastie duchovnú úroveň jeho dozorcov. Nech nám všetkým dá Pán milosť poznať Jeho autoritu a poriadok.

Rodina

V Samuelovom domove rozhodne nepanovali ideálne podmienky. Jeho otec, Elkána, bol Levita, potomok Kórácha, ktorý sa stal obeťou Božieho súdu na púšti kvôli jeho spurnému vzťahu voči Bohom vybranému zástupcovi. Elkána, ako jeden z Kórachových synov, vedel o Božej milosti a milosrdenstve i o tom, že Leviti boli oddelení iba pre službu vo svätyni, ale hoci vedel, čo sa od neho požadovalo, nešiel po Božej ceste. Malo na neho vplyv bezbožné prostredie, ktoré sa rozšírilo v zemi, a dokonca mal dve manželky. Toto jasné porušenie Božieho poriadku spôsobilo

nešťastie a rozpory v jeho dome. O Anne si môžeme čítať, že „... jej protivnica (Peninna) ju veľmi popudzovala, aby ju rozrušovala“

Jasné porušenie Božieho poriadku spôsobilo nešťastie a rozpory v jeho dome.

(1. Sam. 1:6) a tieto neprestajné provokácie vytvárali v domácnosti spory a napätie. Elkána, ktorého meno znamená „zanietený pre Boha“, žiaľ, nežil podľa významu svojho mena a nebol vo svojej rodine jasnou autoritou.

(Pokračovanie nabadúce)

PERLA ZO ŠPERKOVNICE

z časopisu Believer's Magazine, 1920

Čo sa stalo s požehnaním?

Počujeme a čítame, že Slovo hovorené na veľkých konferenciách a zhromaždeniach kresťanov na rôznych miestach prinieslo mnohé „požehnanie“. Často sa hovorí, že takéto a iné stretnutia prinášajú mnohý „úžitok“. Tam, kde je skutočne prítomný Duch Svätý, naozaj pôsobí „požehnanie“ v pravde, a prináša „úžitok“ pre duše prostredníctvom zdravej služby Božím slovom. Takéto požehnanie a úžitok sú potom zrejmé na živote a svedectve Božieho ľudu. Je možné vidieť skutočnú zbožnosť, viac túžby po modlitbe, menej svetskosti a väčšiu

horlivosť v šírení evanjelia medzi neobrátenými ľuďmi. Je to naozaj vždy tak? Prejavuje sa toto „požehnanie“ v životoch tých, ktorí tvrdia, že ho dostali alebo je ako ranná rosa, ktorá „ide ta“ (Hoz. 6:4)? Poznáme kresťanov, ktorí boli hneď na druhý deň po vypočutí vzácnych a hlbokých právd rovnako svetskými ako predtým. Je zrejmé, že ich svedomie nebolo zasiahnuté, hoci ich zmysly boli potešené tým, čo bolo

„Požehnanie“ sa pomínulo, pretože nemalo hĺbku.

hovorené. „Požehnanie“ sa pomínulo, pretože nemalo hĺbku. Nedostalo sa hlbšie ako po úroveň pocitov. Ich srdce nebolo vycvičené Bohom a Jeho pravdou. V dôsledku toho nemalo počuté slovo vplyv na ich životy. Služba, ktorá duši prináša požehnanie, nemusí nevyhnutne prinášať potešenie a povzbudenie. Veľmi často je to posolstvo, ktoré najskôr zraní, až potom priniesie úľavu, pretože najskôr odkrýva a až potom posväcuje. V dnešnej dobe je takéto slova málo, ale ak je zvestované práve takéto slovo, prináša „požehnanie“, ktoré zostáva a rastie.

DANIEL A PETER (6)

Jack Hay, Škótsko

Úvod

Už sme spomenuli, že Peter býval v Babylone (1. Pet. 5:13). Pôsobila na neho atmosféra Danielovho prorocstva, preto sa v jeho listoch objavujú citáty z tejto knihy. Každý Žid dobre poznal záverečnú krízu života tohto starého proroka, jeho utrpenie v jame levovej (6. kapitola). Pisateľ listu Židom sa tým zaoberal, keď povedal: „zapchal ústa ľvom“ (11:33). Peter premýšľal o Danielovi, a preto, keď v Babylone varoval pre satanskou zlomyseľnosťou, opísal diabla ako „revúceho leva“ (1. Pet. 5:8).

Neodstúpil od svojho presvedčenia, jeho svätosť nemohlo nič poškvrniť.

Prostredie

Z mladíka Daniela, ktorý bol pôvodne univerzitným študentom verným Bohu, sa medzitým stal starý muž. Režim, ktorý ho uvrhol do zajatia, nahradila Médsko-Perzská ríša. Jej nová administratíva uznala hodnotu tohto židovského proroka - veterána. Svetlo jeho pravdy, ktoré tak veľmi páľilo, nevyhaslo ani počas jeho dospievania. Neodstúpil od svojho presvedčenia, jeho svätosť nemohlo nič poškvrniť. Napriek jeho mladosti ho kráľovná charakterizovala ako človeka, v ktorom bol „veľký duch“ (Dan. 5:12). Ten istý „veľký duch“ v ňom bol prítomný aj v starobe (Dan. 6:3). Vysoko si ceníme, že neodstúpil od pravdy. Zostal spoľahlivým mužom, ktorý podobne ako apoštol Pavel chcel „dokončiť [jeho] beh s radosťou“ (Skut. 20:24). Rovnako ako on dbajme na to, aby sme zabránili katastrofe v poslednom kole.

Sprisahanie

Danielovo povýšenie vyvolalo medzi jeho kolegami vo vláde závisť (v. 4), ktorá je „hnisom v kostiach (Prísl. 14:30) a žiarlivosť, ktorá je „tvrdá ako peklo“ (Pies. 8:6). Nenávisť v nich tlela. Stratili akékoľvek zábrany, pokiaľ išlo o zničenie súpera. Rovnaká horkosť spaľovala Jozefových bratov i zlého Hámana. Týmto sprisahancom to však prinieslo vážne následky. Nech nás varuje Petrovo naliehanie: „A tak zložiac každú zlosť a... závisť...“ (1. Pet. 2:1).

Začali niečo, čo by sme dnes nazvali hon na čarodejnice. Prvým krokom ich akcie bolo preveriť Danielove finančné operácie. Je tam možné nájsť nejakú nepoctivosť alebo nesprávny úradný postup? Mohol ho niektorý svedok obviniť z prijímania úplatku? Požadoval preplatenie neexistujúcich výdavkov alebo predložil falošné daňové priznanie? Na prečesanie jeho života použili skutočne hrebeň s hustými zubami, ale nenašli nič; „ale nemohli nájsť nijakej príčiny ani vady“ (Dan. 6:4). Tento Boží muž bol transparentný a čestný v každom ohľade. Nebol nepoctivý ani neopatrný. V období jeho života, kedy vychádzajú najavo dôverné skutočnosti iných ľudí, je práve takáto reputácia veľmi cenná.

Následne sa jeho nepriatelia pokúsili zdiskreditovať jeho náboženský život. Chceli ukázať, že jeho oddanosť voči „zákonu jeho Boha“ je v rozpore s požiadavkami štátu (Dan. 6:5). Aby si to uľahčili, uplietli ohromnú sieť klamstiev, lží a lichôtok. Povedali kráľovi: „aby každý, kto by za tridsať dní žiadal nejakú žiadosť od ktoréhokoľvek boha alebo človeka okrem od teba, kráľu, bol

uvrhnutý do jamy ľvov“ (Dan. 6:7). Žiadne z tých troch kniežat a satrapov s kráľom nikdy nič nekonzultovalo! Bola to lož. „Preto zloziac lož hovorte jeden každý pravdu so svojim bližným“ (Efež. 4:25). Boh nenávidí „ľživý jazyk“ a toto bola zámerná lož najvyššieho stupňa (Prísl. 6:17). Chcete byť šťastní? „Blahoslavený človek... v ktorého duchu nieto ľsti.“ (Žalm 32:2).

„Blahoslavený človek... v ktorého duchu nieto ľsti.“ (Žalm 32:2).

Ich návrh povzbudil kráľove ego a polichotený monarcha odobril tento návrh v priebehu niekoľkých minút (Dan. 6:9). Chráňte sa pred lichotením: „Človek, ktorý pochlebuje svojmu bližnému, rozprestiera jeho krokom sieť“ (Prísl. 29:5). Takto Dária veľmi účinne ulovili a on potom celý život mohol ľutovať, že bol taký impulzívny (Dan. 9:14). „Nenáhli svojimi ústami, a tvoje srdce nech sa neponáhľa vyniesť slovo pred Bohom“ (Kaz. 5:2). Skôr, ako podpíšete nejakú zmluvu, prečítajte si aj to, čo je vytlačené malým písmom!

Zásadovosť

Napriek kráľovmu výnosu sa Danielov duchovný život nezmenil. Pokračoval vo svojom zvyčajnom živote: „modlil sa a chváliac ďakoval pred svojím Bohom, preto, že to tak robieval i predtým“ (Dan. 6:10). Nevydal „vyhlásenie“, aby ním kráľa uviedol do rozpakov. Modlil sa v čase krízy, pretože sa neprestajne modlil aj počas každodenného života. My máme na rozdiel od neho tendenciu vzdať sa rutiny duchovného života na základe jednoduchých vecí, ako napríklad priateľskej návštevy alebo odlúčenia od domova, prípadne skorého začiatku našej práce! Danielovým heslom bola zásadovosť a jeho skúsenosti zdôrazňujú niektoré dôležité princípy modlitby.

Pre Daniela bola modlitba prvou a nie poslednou možnosťou. „A Daniel, keď sa dozvedel, že bolo napísané také písmo, odišiel hore do svojho domu... a trikrát za deň kľakol na svoje kolena a modlil sa“ (Dan. 6:10). Bol ako Nehemiáš: „A stalo sa, keď som počul tie slová, že som sadol a plakal... modlil sa pred Bohom nebies“ (Neh. 1:4). Je smutné, že môžeme byť ako Dávid, ktorý pri jednej príležitosti vynechal príležitosť modliť sa. Vtedy nastal hlad „tri roky, rok po roku“ a skončil až keď „hládal tvár Hospodinu“ (2. Sam. 21:1). Naučme sa za všetkých okolností najprv modliť. Robme to skôr, ako začneme skúmať ďalšie možnosti.

Daniel šiel neskôr do svojho domu, do jeho „hornej izby“ (Dan. 6:10), ktorú by Pán Ježiš nazval „komôrkou“ (Mat. 6:6). Táto podkrovná izba, rovnako ako v prípade Petra, slúžila pre stretnutia s Bohom (Skut. 10:9). Je obrazom modliaceho sa veriaceho, povzneseného nad ruchom sveta a búrkami života, ktorý v samote prežíva Božiu prítomnosť. Anonymný básnik zachytil túto myšlienku slovami:

*Bolesti života každodenného,
tiene čo cestu moju halia,
zhatiť sa snažia svit slávy Jeho,
kým povznesiem sa nad všetkými.*

Otvorené okná naznačujú, že sa Daniel nehanbil za to, čo robil. Nebál sa kráľovského dekrétu. V duchovnom zmysle nestálo nič medzi ním a Bohom. Modlitbám manželov často „prekáža“, ak si málo ctia svoje manželky (1. Pet. 3:7). V Žalme 68:18 čítame, že nepravosť v srdci uzatvára Božie uši. Ak si budeme niečo žiadať „neporiadne“, uzamkne to pre nás zásobáreň požehnaní (Jak. 4:3). Udržujte otvorené okná a jasnú oblohu medzi vami a Bohom.

Slová „smerom k Jeruzalemu“ charakterizujú Daniela ako toho, ktorý sa drží Písma a verejne vyznáva, že dôveruje Bohu, ktorý

odpovedá na modlitby. Šalamún predpovedal tieto Danielove okolnosti, keď bol s Božím ľudom v exile. Modlili sa „obrátení smerom k svojej zemi, ktorú si dal ich otcom, smerom k mestu, ktoré si vyvolil, a k domu, ktorý som vystavil tvojmu menu“. Jeho prosba bola: „vyslyš na nebesiach, na pevnom mieste svojho bývania, ich modlitbu a ich pokornú prosbu a učiň ich súd“ (1. Král. 8:46–53). Daniel mal istotu, že Boh odpovie na Šalamúnovu modlitbu. Aj Jonáš mal rovnakú dôveru. Bol obyvateľom odpadlíckeho severného kráľovstva, ale aj vo veľkej rybe si bol istý, že „zase len budem hľadiť smerom ku chrámu tvojej svätosti“ (Jonáš 2:5). Slovo „zase“ naznačuje, že to bola jeho bežná prax. Títo muži boli schopní zakotviť svoje modlitby v Biblii a tak si robiť nárok na požehnanie. Daniel to urobil znova, keď na základe Jeremiášovho proroctva trval na tom, že už prišiel Boží čas, aby ukončil zajatie (Dan. 9:1–19).

Dôležitá je aj Danielova poloha pri modlitbe: „Kľakol na svoje kolená“ (Dan. 6:10). „Ale Abrahám stál ešte vždy pred Hospodinom.“ (1. Moj. 18:22). Dávid sa „posadil pred Hospodinom“ (1. Par. 17:16). Pán Ježiš „padol na svoju tvár a modlil sa“ (Mat. 26:39). To znamená, že podmienkou modlitby nie je, aby modliaci sa kľáčali, ale svedčí to o jeho úcte. Charakteristickou črtou Pavlovho modlitebného života bolo to, že si kľakol a modlil sa spolu so staršími efezského zboru (Skut. 20:36) a „skláňal kolená pred Otcom“ (Efež. 3:14). Keď nám fyzická slabosť nedovoľuje skloniť kolená, skloňme ich v duchu, uctievajme Pána a prinášajme chvály v našom modlitebnom živote.

Nasledujúce slová „trikrát za deň“ (Dan. 6:10) nás učia, aké nesmierne dôležité sú pravidelné stretnutia s Bohom pri tróne Jeho milosti. „Večer i ráno i na poludnie sa budem úpenlivo modliť a pokorne a nástojne volať, a vyslyší môj hlas“ (Žalm 55:18). „Neprestajne mám na teba

pamäť vo svojich prosbách dňom i nocou“ (2. Tim. 1:3). Daniel, Dávid i Pavel sú nám príkladom, aby sme k modlitbe nepristupovali iba náhodne a nepravidelne. Rozhodnutie oddeliť si čas pre modlitby je základným prvkom disciplinovaného duchovného života.

Ďalším poučením z Danielových skúseností je potreba striedať modlitby s ďakovaním. Hoci prechádzal skutočne veľkou krízou, „modlil sa a chváliac ďakoval pred svojím Bohom“ (Dan. 6:10). Keď na modlitbe prosíme o zmiernenie úzkosti, modlíme sa aj „s ďakovaním“ (Fil. 4:6). Aj napriek mimoriadnym životným udalostiam, nikdy neprestaneme mať množstvo dôvodov byť vďačnými. Prejavovanie vďačnosti by tiež malo byť súčasťou modlitieb počas našich verejných zhromaždení (1. Tim. 2:1).

Našu úvahu chceme uzavrieť myšlienkou na Danielovu vytrvalosť v oddanosti k modlitbe vyplývajúcu zo slov: „že to tak robieval i predtýmto“ (Dan. 6:10). Je zrejmé, že to bola charakteristická črta jeho života. Aj nás to učí, že je dôležité rozvíjať zdravé duchovné návyky. „A vedel i Judáš, jeho zradca, o tom mieste, že sa tam často schádzaval Ježiš so svojimi učeníkmi“ (Jána 18:2). To miesto bolo útočiskom Pána Ježiša, na ktorom mal úzke spoločenstvo so svojím Otcom. Nech je aj pre nás takéto úzke spoločenstvo s Otcom rovnako dôležitou súčasťou nášho života, akou bolo aj pre Neho! Nehľadajme krčovito útočisko v Jeho prítomnosti iba v životných krízach.

Záver

Danielov „zločin“ bol oznámený. Verš 14 nasvedčuje tomu, že napriek povolaniu najlepších právnych mozgov nebolo možné nájsť spôsob, ako ho zachrániť pred odsúdením. Museli ho uvrhnúť do jamy levov. Bezsená noc kráľa (v. 18) spochybnila

jeho výrok, že Danielov Boh ho môže zachrániť (v. 17). Avšak ten, koho Dárius opísal slovami „tvoj Boh“ (v. 16) a koho Daniel vo v. 22 opísal ako „môj Boh“, zasiahol. Kráľovská pečať nedokázala udržať anjela pred jamou. Rovnako ako ani rímska pečať nedokázala zadržať Pána Ježiša (Mat. 27:66).

Počas jeho zatknutia i prepustenia ocenil Dárius Daniela v súvislosti s jeho „ustavičnou“ službou Bohu (v. 16,20). Jeho oddanosť voči Bohu nemala negatívny dopad na jeho vernosť voči Dáriovi: „Lebo mi je nájdená pred ním nevina, áno, ani pred tebou, ó, kráľu, neučinil som ničoho zlého“ (Dan. 6:22). To ilustruje Pavlove učenie pre služobníkov, aby vo svojej ťažkej každodennej námahe napriek všetkým ťažkostiam slúžili „Pánu Kristovi“ (Kol. 3:24). Tieto slová zvyšujú latku toho, čo by mohlo byť považované iba za telesnú drinu alebo rutinnú

prácu v kancelárii či továrni. Písmo označuje aj nevyhnutnú prácu živiteľa rodiny ako službu Pánovi Kristovi. To pozemské, svetské je v tomto zmysle možné vnímať ako duchovné cvičenie. Ak budeme našu prácu vidieť v tomto svetle, istotne sa ju budeme snažiť konať svedomito.

Danielovo vyslobodenie, pripísané dôvere v jeho Boha (v. 23) môže byť zdrojom poučenia aj pre každého z nás: „Majte vieru Božiu!“ (Mar. 11:22). Jeho kritici žali to, čo zasiali. Levy ich smrteľne zranili (v. 24). Kráľ tento incident využil k povzbudeniu svojich poddaných, aby prijali Danielovho Boha. S tým cieľom nechal zaznamenať podrobný záznam jeho vlastností. Položil pevný základ pre každého, kto uveril v tohto živého Boha (v. 25–28).

(Koniec)

POKÁNIE (2)

H. A. Barnes, Westhoughton

Pokánie k spásu hriešnikov

Pokánie a viera patria medzi základné pravdy evanjelia (Žid. 6:1). Nový Zákon začína naliehavým kázaním Jána Krstiteľa: „Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mat. 3:2). Základnou charakteristikou jeho krstu je pokánie. Išlo teda o krst pokánia (Mat. 3:11), pretože pri tomto krste ľudia vyznávali svoje hriechy (Mat. 3:6, Mar. 1:5), verili evanjeliu

(Mar. 1:15), a potom vedeli, že majú odpustené hriechy (Mar. 1:4, Luk. 3:3). Neskôr Pán Ježiš karhal popredných kňazov a starších za to, že na základe Jánovho kázania nekonali pokánie, ako to urobili mnohí iní ľudia (Mat. 3:5–6), vrátane vyberačov daní a smilníkov (Mat. 21:32).

Pán Ježiš vysvetlil, že Jánovou službou bolo volať hriešnikov ku pokániu (Luk. 5:32). Aj On sám od začiatku kázal: „Čiňte pokánie! Lebo sa priblí-

žilo nebeské kráľovstvo“ (Mat. 4:17). Bol obzvlášť kritický voči tým, ktorí sa spoliehali na svoje vlastné skutky a nečinili pokánie (Mat. 11:20; 21:41) a varoval takých ľudí, že ak nebudú činiť pokánie, zahynú (Luk. 13:3,5). Na druhej strane povedal, že „tak bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, činia- cim pokánie, väčšia ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánia“ (Luk. 15:7,10). Zákonníci a farizeji pred-

stierali, že sú spravodliví a nevideli potrebu pokánia. Ich nevera bola taká hlboká, že „neuverili by, ani keby niekto vstal z mŕtvych“ (Luk. 16:31).

Na pokyn Pána Ježiša vyšli aj učeníci „a kázali, aby činili pokánie“ (Mar. 6:12). A napokon Pán Ježiš pred Jeho nanebovstúpením prikázal svojim učeníkom, že „musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi počnúc od Jeruzalema“ (Luk. 24:47). Peter v súlade s tým „počnúc od Jeruzalema“ začal kázať: „A tak čiňte pokánie a obráťte sa aby sa vytreli vaše hriechy“ (Skut. 3:19; 2:38). Neskôr kázal o Pánovi Ježišovi, ktorého „Boh povýšil svojou pravcou na Veľvodcu a Spasiteľa, aby dal Izraelovi pokánie a odpustenie hriechov“ (Skut. 5:31).

Potom kázali evanjelium v Jeruzaleme, Judsku, Samárii i mimo nej, a potom aj pohanom, ktorí konali pokánie a uverili. Po istej počiatkovej neochote to bolo prijaté aj židovskými veriacimi v Jeruzaleme, ktorí „... oslavovali Boha a hovorili: Teda aj pohanom dal Boh pokánie na život“ (Skut. 11:18). Pán Ježiš vysvetlil Pavlovi, aká je jeho zodpovednosť: „... ku ktorým ťa ja teraz posielam, aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu

a od moci satana k Bohu, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa“ (Skut. 26:17–18). Pavel naplnil tento príkaz kázať pohanom „svedčiac pevne Židom i Grékom o obrátení mysle k Bohu, o pokání, a o viere v nášho Pána Ježiša Krista“ (Skut. 20:21). Zodpovednosťou týchto nežidovských poslucháčov potom bolo, „... aby činili pokánie a obrátili sa k Bohu a činili skutky, hodné pokánia“ (Skut. 26:20). To viedlo k rovnakej morálnej zodpovednosti, aká sa spomína v súvislosti s prácou Jána Krstiteľa medzi Židmi: „Neste teda ovocie, hodné pokánia“ (Mat. 3:8; Luk. 3:8), čo Pavel vyjadril slovami „... aby... činili skutky, hodné pokánia“ (Skut. 26:20).

Výnimočným príkladom takejto výzvy na činenie pokánia je Pavlova kázeň aténskym filozofom na vrchu zasvätenom starorímskemu bohu vojny - Marsovi. Hovoril im o Bohu Stvoriteľovi a zároveň o nezmyselnosti modloslužby. Potom im povedal, že Boh bude súdiť svet skrze svojho vzkrieseného Syna: „Boh teda prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého

určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skut. 17:30–31). Je zaujímavé, že príkaz na pokánie prišiel až potom, ako sa zaoberal ich nevedomosťou. Môžeme to porovnať s Petrovými slovami, ktorý pred výzvou k pokániu, povedal: „A teraz, bratia, viem, že ste to urobili v nevedomosti ako aj vaše kniežatá“ (Skut. 3:17). Po objasnení pravdy evanjelia vždy nasleduje Božia výzva na konanie pokánia.

Po objasnení pravdy evanjelia vždy nasleduje Božia výzva na konanie pokánia.

Pavel neskôr písal veriacim v Ríme a pripomínal im, že „dobrota Božia vedie ku pokániu“ (Rim. 2:4). K tomuto nám zanechal niekoľko užitočných poznámok A. T. Robertson v knihe „Word Pictures in the New Testament“ : „Božia dobrota sa ťa snaží priviesť k tomu, aby si úplne zmenil svoj pohľad na veci, zmenil svoje myslenie a prístup a vzdal sa samolúbeho sebauspokojenia a hrdosti na svoj pôvod a výsady“. V rovnakom duchu napísal aj Peter: „... Pán... nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu“ (2. Pet. 3:9).

Keď to zhrnieme, je možné povedať, že pre nás hriešnych nie je pokánie nič

viac a nič menej ako úplná zmena mysle, ktorá nasleduje po odsúdení samého seba na základe toho, čím sme a čo sme urobili, posudzované pohľadom Božieho slova a prostredníctvom usvedčenia Svätého Ducha. Na základe toho si uvedomujeme a plne akceptujeme, že sme hriešni, vinní, bez nádeje a bezmocní. V tejto

súvislosti uvádzame slová Williama Kellyho, ktorý napísal: „Pokánie je, keď duša vynáša súd nad sebou, podľa pravdy a Božieho charakteru... a v dôsledku tohto... súdime seba, ubezpečení, že to, čo sme, nemôže za žiadnych okolností vojsť do Božej prítomnosti: musíme uznať úplnú skazu všetkého, čo je z nás. Pokánie

je, keď súhlasíme s Božou spravodlivosťou a svätosťou namierenou proti nám samým“. Takže ak súhlasíme so všetkými Božími odsudzujúcimi vyhláseniami o nás, musíme prijať Božie stanovisko voči nám, ako aj obvinenie a rozsudok nad nami.

(Pokračovanie nabudúce)

ELIZEUS (2)

C. Jones, Cardiff, Wales

Boh povedal Eliášovi, aby vymenoval Elizea za proroka, ktorý ho nahradí. Eliáš to urobil a Elizeus mu poslušil a pomohol, keď mal byť vytrhnutý do neba vo vzdušnom víre. Elizeus dostal dvojnásobné množstvo Eliášovho ducha tak, ako o to požiadal (2. Král. 2:9). Eliáša charakterizoval oheň a ten bol spojený aj s jeho službou. Je to možné vidieť na hore Karmel (1. Král. 18:38), a aj keď ohnivý voz a ohnivé kone rozdelili týchto dvoch prorokov a Eliáš bol vzatý do neba (2. Král. 2:11). Aj voda hrá významnú úlohu v Elizeovej službe, ktorej cieľom, rovnako ako u Eliáša, bolo obrátiť národ od uctievania modiel a k pravému Bohu. Po Eliášovom odchode Elizeus vzýval jeho Boha a Eliášovým plášťom udrel vody Jordánu. Tieto vody sa rozostúpili, Elizeus pomedzi ne prešiel a išiel do Jericha (v. 14).

Uzdravenie vôd

Jericho bolo kedysi pekným mestom, ale Jozue ho prekliat (Joz. 6:26; 1. Král. 16:34). Voda, ktorú malo toto mesto k dispozícii,

nebola dobrá a okolitá krajina sa zmenila na neúrodnú (2. Král. 2:19). Elizeus prikázal mužom tohto mesta, aby mu priniesli nový džbán a dali do neho soľ (v. 20). Potom prišiel k prameňu, zdroju vody, hodil do neho soľ a povedal: „Takto hovorí Hospodin: Uzdravujem túto vodu. Nebude viacej odtiaľ smrti ani siroby (neplodnej zeme)“ (v. 21), „A voda je uzdravená až do tohoto dňa“ (v. 22). Tento zázrak priniesol úžitok mnohým ľuďom, viedol k životu a plodnosti. Iba Boh môže zrušiť účinok prekliatia. Spasenie z večných dôsledkov prekliatia vyplývajúceho z hriechu, je možné dosiahnuť iba prostredníctvom zástupného utrpenia a smrti Pána Ježiša Krista, ktorý porazil satana, smrť, peklo a hrob a tretieho dňa víťazne vstal z mŕtvych.

Sol' čistí a konzervuje. O veriacich je napísané: „Vy ste sol' zeme“ (Mat. 5:13). Naše

Naše svedectvo by malo mať zvonka i zvnútra očistný účinok na tých, s ktorými sa stretávame.

svedectvo a zvestovanie Slova by malo mať zvonka i zvnútra očistný účinok na tých, s ktorými sa stretávame. Príliš často vidíme jednotlivých veriacich a niekedy i celé zhromaždenia, ktoré sa odchyľujú od Božej vôle zjavenej v Jeho Slove. Výsledkom toho je potom neužitočnosť a absencia duchovného ovocia, na individuálnej i kolektívnej úrovni. Božie slovo je sviecou pre naše nohy a svetlom na našej ceste (Žalm 119:105). Ono nám ukazuje na rozdiel medzi naším aktuálnym duchovným stavom a stavom, v akom nás Boh chce mať. Chce, aby sme Ho poslúchali a slúžili Mu. Keď nebudú veriaci i celé zhromaždenia tráviť čas štúdiom a uvažovaním o Písme a poslúchať to, čo im Svätý Duch zjaví, dôsledkom toho bude chýbajúce ovocie. Veriaci sú už posvätení, to znamená oddelení od sveta pre Boha, ale proces praktického posvätenia musí pokračovať na každý deň prostredníctvom „kúpeľa vody, slova“ (Efež. 5:26). Pán sa modlil: „Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda“ (Jána 17:17). Musíme sa nechať vyučovať Božím slovom a pokiaľ má mať služba, ktorú konáme, rovnako očisťujúci a posväcujúci účinok ako soľ, nevyhnutne musí mať pevný základ v Božom slove. Ak nie je voda Slova, ktorú zhromaždenie dostáva čistá a životodarná, je potrebné ju vyčistiť tak, ako keď muži poslúchli Elizea a dali mu džbán soli, ktorú on potom vysypal do prameňa. Vďaka Božej milosti to spôsobilo uzdravenie vody a ľudia z toho mali veľký úžitok. Keď sú veriaci zaopatrení čistiacou a starostlivou službou na základe rýdzeho Božieho Slova, pôsobí to ich duchovný rast (1. Pet. 2:2) a aj požehnanie celému zhromaždeniu, ktoré bude niest' „mnoho ovocia“ (Jána 15:8) na Božiu slávu.

Dve medvedice

Elizeus šiel smerom k Bét-elu a ako šiel po ceste, „vyšli malí chlapci z mesta,

posmievali sa mu a povedali mu: Id' hore, plešivý! Id' hore, plešivý!“ (2. Král. 2:23). Slová „malí chlapci“ by bolo možno lepšie preložiť ako „mladíci“ alebo „mladí muži“, pretože títo ľudia už niesli za seba zodpovednosť. Urážali Elizea a posmievali sa mu. Vyzývali ho, aby šiel do neba tak, ako sa to predtým stalo Eliášovi. Nazývali ho „plešivý“. Zosmiešňovali tohto Božieho proroka, a tým nepriamo urážali a zosmiešňovali všemohúceho a svätého Boha (3. Moj. 19:2). Eliáš preto v mene Pánovom vyriekol nad týmito mladíkmi slová prekliatia. Vzápätí vyšli z lesa dve medvedice a roztrhali 42 z nich (2. Král. 2:24). Boh pomstil proroka, ktorý slúžil tomuto milostivému a svätému Bohu. Ak človek odmietne poslanstvo Božej milosti, potom musí nevyhnutne nasledovať súd. Veriaci by samozrejme nemali zvolávať prekliatie na tých, ktorí s nimi zle zaobchádzajú (Mat. 5:44), ale tí, ktorí zosmiešňujú, znevažujú a odmietajú Božiu milosť, Jeho trpezlivosť a Jeho cestu k spaseniu, strávia, žiaľ, večnosť v ľútosti a v utrpení pre svoje hriechy (Zjav. 20:10,14–15; 21:8).

Údolie zatopené vodou

Keď zomrel kráľ Achab, sprotivil sa moábsky kráľ Méša Izraelskému (2. Král. 3:5). Odmietol zaplatiť Jehorámovi, Achabovmu synovi, ktorý vládol nad Izraelom, poplatok 100 000 jahniat a 100 000 baranov i s vlnou (4. verš). V dôsledku toho sa vytvoril zväzok troch kráľov, ktorý tvorili Jehorám, izraelský kráľ, Jozafat, judský kráľ a edomský kráľ. Zjednotili sa kvôli vojne proti moábskemu kráľovi. Putovali po Edumejskej púšti a dostali sa do problémov, pretože tam nebola voda (3:1–10). Jehorám obviňoval z tejto situácie Boha, ale Jozafat sa opýtal: „Či nie je tu niekde prorok Hospodinov, aby sme sa skrze neho opýtali Hospodina? Na to odpovedal ktorýsi zo služobníkov izraelského kráľa a riekol: Je tu Elizeus, syn

Šafatov, ktorý lieval vodu na ruky Eliášove“ (v. 11). Elizeus im poukázal na to, že keď bolo všetko v poriadku, slúžili iným bohom a k pravému Bohu sa obrátili iba v čase protivenstva. Ľudia sa často takto správajú. Obracajú sa k Bohu iba v časoch osobných, či celonárodných problémov a niektorí z nich sľubujú, že budú Boha ctíť a slúžiť Mu. Keď sa situácia zlepší, nie vždy tieto sľuby dodržia. Elizeus požiadal o hudobníka (v. 13–15) pravdepodobne preto, aby upokojil napätú atmosféru podobne, ako to urobil aj Dávid, ktorý hrou na harfu upokojoval Saula (1. Sam. 16:23). Elizeus prejavil úctu kráľovi Jozafatovi, pretože to bol zbožný kráľ. Jozafatov život je možné charakterizovať slovami, že hľadal Božiu vôľu a činil ju, aj keď nie vždy viedol život oddelený od sveta pre Boha a občas ho zviedlo bohatstvo, pýcha a lichotenie. Nerozumne vytvoril niekoľko politických a obchodných aliancií (2 Par. 17:1–21:3). Elizeus im oznámil, že im Boh odkazuje: „Narobte v tejto doline plno jám!“ (2. Kráľ. 3:16).

Pre všemohúceho, láskavého a zvrchovaného Boha nebolo ťažké naplniť toto údolie vodou, a to napriek absencii vetra alebo

dažďa. Pre tohto ničím neobmedzeného všemohúceho Boha nebolo nemožné zabezpečiť vodu pre celú armádu a ich zvieratá. Elizeus uistil kráľa, že Boh im umožní poraziť Moábitov. Viera v Boha, ktorej dôkazom je uposlúchnutie Elizeovho príkazu, vyústila v hojné požehnanie. Na druhý deň ráno bolo údolie naplnené vodou (verše 17–20). Keď na túto vodu zasvietilo slnko, pripomínala Moábitom krv. Predpokladali, že traja králi a ich armády začali bojovať proti sebe a chceli vydrancovať ich tábory. Keď Moábiti vošli do Izraelského tábora, začala sa bitka. Moábiti utiekli, Izrael napadol ich krajinu a zničil ich mestá a polia. Takto završil svoje víťazstvo (verše 21–27). Voda, ktorú poskytla Božia moc, priniesla Izraelitom život a Moábitom smrť. Evanjelium prináša život a večné požehnanie tým, ktorí mu z milosti Božej uveria, učinia pokánie a spočinú vierou na Pánovi Ježišovi Kristovi. Tých, ktorí odmietajú posolstvo milosti, varuje pred večnou smrťou a utrpením. „Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou“ (1. Kor. 1:18).

(Pokračovanie nabudúce)

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Čas na zmenu

Slová „Je čas na zmenu“ je možné často počuť z úst politikov, aj širokej verejnosti. Živia ich nesplnené sľuby, nerealizované nádeje a prudko sa zhoršujúca situácia.

Už v minulosti sa mnohé menilo

V nedávnej minulosti došlo k prekvapujúcim náhlym zmenám. Vlády, o ktorých si všetci mysleli, že sú stabilné, padli. Finančné inštitúcie zlyhali. Kedysi úspešné podniky sa

zrútili. Najväžnejšie zo všetkého však je, že sa narušili morálne princípy, pretože sa spoločnosť odvrátila od Boha a princípov Jeho slova, Biblie. Filozofia „Konaj to, čo pokladáš za dobré“ nabáda k zavrhnutiu obmedzení a odmietaniu autorít. Vedie

k bezzákonnosti, rozdeleniu rodín, zničeným životom. Prináša dezilúziu, chorobu, smrť a všade naokolo viditeľnú skazu.

Prídu ešte ďalšie zmeny

Keď sa Pána Ježiša Krista pýtali, aké budú príznaky Jeho druhého príchodu v sláve, odpovedal: „A budete slýchať o vojnách a chýry o vojnách. Hľadte, aby ste sa nestrachovali, lebo to všetko sa musí stať, ale ešte nie je koniec. Lebo povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, a bude bývať hlad a mor, a zemetrasenia budú miestami. A to všetko je počiatkom predpôrodných bolestí sveta“ (Mat. 24:6–8).

Aj Svätý Duch prostredníctvom Pavla v 2. Tim. 3. kapitole odhaľuje blížiaci sa „odpadnutie“. Je výsledkom zámerného odmietnutia zjavenej pravdy o osobe Krista a Jeho diela na Golgotskom kríži takzvanými kresťanmi. Bolo to už predpovedané a v 13. verši si môžeme čítať: „Ale zlí ľudia a čarodejní závratníci budú spieť k horšiemu, zvodiaci do bludu i pojatí bludom.“ Toto rýchlo napredujúce odpadnutie už čoskoro prinesie

rýchlu zmenu. Namiesto toho, aby bola Božia milosť zvestovaná všetkým ľuďom, ktorí ešte môžu byť spasení, príde na tento bezbožný svet, plný neveriacich ľudí, Boží súd a prinesie im večnú záhubu.

Musí nastať zmena osoby

Aby ste sa vyhli Božiemu súdu nad hriechom, musíte sa zmeniť. Pán Ježiš vás chce zmeniť zo smrti do života, od tmy ku svetlu, od hriechu k spaseniu, z odsúdenia v slávu. Aby túto zmenu mohol urobiť, musel za vás zomrieť na kríži. Tam „trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu“ (1. Pet. 3:18). Toto Jeho dielo je dokončené a odplata za hriech bola zaplatená. Dôkaz, že Boh prijal túto platbu vyliatej krvi Pána Ježiša za vás, je možné vidieť v tom, že vstal z mŕtvych. Pán Ježiš žije. Z neba prostredníctvom Slova zvestuje spôsob, ako môže byť človek zmenený.

Čo musíte urobiť, aby ste boli spasení?

Pán Ježiš vyhlasuje: „Ak nebudete činiť pokánie, všetci podobne zahyniete“ (Luk. 13:3,5). Činiť pokánie

znamená zmeniť svoj názor, pokiaľ ide o smerovanie vášho života bez Boha. To znamená, že prijmeme Jeho odsudzujúci výrok, že ste zhrešili, nemáte Jeho slávu, a nemôžete urobiť nič pre svoju záchranu. Musíte **činiť pokánie!**

Ďalej hovorí: „Musíte sa **znova narodiť**“ (Jána 3:7). Zn ovuzrodenie je duchovným narodením zhora, od Boha. Je spôsobené tým, že človek prijme Krista ako svojho Pána a Spasiteľa: „Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno“ (Jána 1:12). Ak ho niekto chce získať, musí v Neho uveriť. Ak uveríte, že za vás zomrel, stanete sa Božím dieťaťom. Získate večný život a stanete sa tak novým stvorením v Kristu Ježišovi (2. Kor. 5:17). To je zmena, ktorá u vás musí nastať, inak zahyniete vo večnom odlúčení od Boha.

Teraz je čas spasenia

„Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“ (2. Kor. 6:2) Spoločnite sa na Krista a zmeňte sa v tento deň Jeho milosti. „Uniknite tomu budúcemu hnevu“ (Luk. 3:7).

**„Mne najmenšiemu od všetkých svätých je daná tá milosť zvestovať pohanom nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo.“
(Efež. 3:8)**

Už ste dnes otvorili svoj poklad? Je v ňom bohatstvo, ktorému by sme mali venovať pozornosť každý deň. Keď uvažujeme o Písme, môžeme zažívať „nesmierne bohatstvo“ Jeho milosti (Efež. 2:7) a plnosť „bohatstva v sláve, v Kristu Ježišovi“ (Fil. 4:19). Učíme sa o Tom, ktorý je „bohatý v milosrdenstve“ (Efež. 2:4) a zaoberáme sa „bohatstvom jeho dobrotivosti“ (Rim. 2: 4). Ďakujem Ti, Pane Ježišu, za všetko bohatstvo obsiahnuté v Tebe!

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com